

Hồi 35

Kiếm Trảm Quần Ma

Bấy giờ Mai Quân Bích vì không muốn tỏ ra mình bội ước nên quay mặt đi không nhìn trong ống ngà là vật gì.

Nghe Thôi Huệ hỏi mới quay lại nhìn rõ lá cờ tam giác nhỏ màu đen thêu một chữ “Huyền” bằng chữ vàng rất nổi.

Rất có khả năng đó là kỳ lệnh của Huyền Nữ Giáo Chủ.

Điều đó khiến chàng cảm thấy hành động và lời nói của Chu Thiên Hiền có gì bí ẩn đáng ngờ.

Thế nhưng nghĩ lại, chàng ta đối với mình hoàn toàn không có vẻ gì là ác ý, trái lại còn rất quan tâm.

Hơn nữa nếu đây đúng là kỳ lệnh của Huyền Nữ Giáo Chủ thì đó phải là lệnh phù tối thượng trong Huyền Nữ Giáo, ở trong tay chàng có gì hại đâu? Trái lại còn rất có ích là đằng khác...

Trong giang hồ bất cứ môn phái nào, thấy tín phù như thấy tổ sư.

Kỳ lệnh của Giáo chủ tức đại biểu cho quyền lực của chính Giáo chủ, ngày ấy trong hoang miếu ở Tuyết Phong Sơn, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Tam tiểu thư Vu Thực Nhân thấy kỳ lệnh đã cúi đầu nghe lệnh cũng đủ chứng minh điều đó.

Nhưng khó hiểu là vì sao kỳ lệnh của Huyền Nữ Giáo Chủ lại ở trong tay Chu Thiên Hiền được?

Và anh ta tặng kỳ lệnh đó cho mình với mục đích gì?

Mai Quân Bích chợt nhớ tới cuộc đàm thoại hôm đó.

Thoạt tiên Chu Thiên Hiền khuyên chàng đừng nên mạo hiểm đến Lục Thiệu Sơn, sau vì thấy chàng quyết tâm quá nên mới tặng vật này, còn dặn nếu gặp nguy biến thì đem vật đó ra, chuyện dữ sẽ hóa lành.

Từ đó suy ra, Chu đại ca nếu không phải là nhân vật rất trọng yếu trong Huyền Nữ Giáo thì cũng là người có quan hệ rất mật thiết với Giáo chủ.

Ngoài ra việc tặng kỳ lệnh này là hoàn toàn do thiện ý. Việc buộc chàng hứa dọc đường không được mở ra xem chẳng qua là sợ chàng không chịu nhận nên mới thác có vậy thôi.

Không những người ta thiện ý mà còn quá nhiệt thành nữa!

Chàng nhìn Thôi Huệ nói:

- Huệ muội! Đừng trách oan cho Chu đại ca. Huynh ấy làm thế là hoàn toàn do ý tốt cả!

Thôi Huệ cuộn lá cờ và bức họa lại cho vào ống đậy lại như cũ trao cho Mai Quân Bích rồi bĩu môi nói:

- Hừ! Thứ bàng môn tả đạo Huyền Nữ Giáo đồ, có gì mà tốt chứ?

Thượng Quan Yển vội nói:

- Huệ thư nhận xét vậy không đúng đâu! Vu Thục Nhân thư thư là người tốt!

Thôi Huệ liếc xéo nàng, "Xi" một tiếng:

- Cô ta tốt chẳng qua vì có Mai...

Tới đó chợt im bặt, đỏ bừng mặt lên.

Mai Quân Bích trầm tĩnh dùng suy luận của mình phân tích cho Huệ muội bừng tỉnh kia thấy hảo ý của Chu Thiên Hiền.

Hai thiếu nữ nghe Mai ca ca giải thích hợp lý, tuy trong bụng tán đồng nhưng bề ngoài vẫn không phục.

Thôi Huệ còn phản bác:

- Mai đại ca chỉ nghĩ đến mặt tốt của đối phương mà thôi. Huyền Nữ Giáo sai người dùng Kim Tuyến Đào Hoa ám toán, mục đích là để bắt chúng ta tới Lục Thiệu Sơn, vì thế chẳng có lý do gì mà biểu thị lòng tốt cho đại ca kỳ lệnh. Rất có thể chúng bày ra âm mưu gì khác cũng không chừng!

Mai Quân Bích cười nói:

- Thôi không bàn luận đến chuyện đó nữa. Dù sao chúng ta cũng cần đến Lục Thiệu Sơn để cứu người. Nếu có thể giải quyết bằng phương sách hòa bình là tốt nhất. Còn như nếu bắt

đắc dĩ phải động thủ thì Mai Quân Bích ta chẳng cần dùng tới kỳ lệnh đâu. Khi nào gặp lại Chu đại ca, ngu huynh sẽ trả lại cho anh ấy là xong!

Ba người chuyện vãn thêm một lúc nữa rồi sai điểm gia sửa soạn yên cương, tiếp tục lên đường.

Qua địa giới Vân Nam tới Phúc Châu, Mai Quân Bích phát hiện ra có người theo dõi.

Thôi Huệ cũng nhận ra, liền nói cho Thượng Quan Yến biết để đề phòng.

Mọi người làm như không hay biết cứ tiếp tục đi.

Đêm đó trú lại ở Phúc Châu không xảy ra điều gì bất trắc.

Chiều hôm sau thì tới Văn Sơn, từ đây đến Lục Thiệu Sơn chỉ còn mấy chục dặm đường nữa là tới.

Văn Sơn là một trấn nhỏ, trong đó hầu hết các nhà đều treo trước cửa một tấm giấy hồng điều viết:

"Cung phụng Cửu Thiên Huyền Nữ bồ tát!"

Có thể thấy một phái bàng môn tả đạo như Huyền Nữ Giáo mà thu phục được nhiều tín đồ như vậy, uy thế quả là rất lớn.

Tối đó vẫn trôi qua bình yên vô sự.

Tuy vậy, cả ba người đều cảnh giác đề phòng, và cũng cảm nhận ra mình đang nằm trong sự giám sát của đối phương.

Trưa hôm sau thì tới sơn khu Lục Thiệu Sơn.

Núi non ở đây thật trung điệp và hiểm trở.

Mai Quân Bích ngược nhìn non cao trước mặt, quay lại nói với Thôi Huệ:

- Huệ muội! Chúng ta hãy lên quan sát địa hình rồi hãy đi!

Thế là cả ba người xuống ngựa đem buộc vào rừng rồi leo lên núi.

Đứng trên đỉnh cao chót vót, nhưng chỉ thấy xung quanh thế núi trập trùng, đâu biết Tổng đàn Huyền Nữ Giáo đóng ở đâu?

Thượng Quan Yến chợt nhìn Thôi Huệ hỏi:

- Huệ thư nhìn gì mà trông thất thần thế?

Thôi Huệ không đáp, đến gần Mai Quân Bích nói:

- Mai ca ca! Đưa ống ngà voi cho muội xem!

Mai Quân Bích không hiểu gì nhưng vẫn làm theo ý Huệ muội.

Nàng nhanh chóng lấy bức tranh sơn thủy trải ra trước mặt xem và đối chiếu với thực địa một lúc rồi nói:

- Mai ca ca xem bức họa này chẳng phải là vẽ thế núi ở đây sao?

Mai Quân Bích cúi nhìn vào bức họa rồi đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên nhận thấy trong bức họa vẽ thế núi ở đây, cười nói:

- Huệ muội quả là tinh tế, nếu không ngu huynh chẳng nhận ra đâu!

Thôi Huệ được khen, cười đáp:

- Như vậy là căn cứ vào bức họa, từ đây tới Tổng đàn phải đi mất ba mươi dặm nữa. Chúng ta đi thôi!

Ba người nhớ kỹ đường sá và thế núi trong bức họa rồi quay lại nơi buộc ngựa tiếp tục hành trình.

Đi thêm được bảy tám dặm nữa thì đường rừng quá dốc và hiểm trở đành bỏ ngựa đi bộ.

Đi thêm chừng mười dặm, Thượng Quan Yến đã mệt phờ, mồ hôi ướt đầm, hai người thỉnh thoảng phải dừng lại chờ.

Quá trưa, ba người đến trước một tuyệt cốc rộng chừng năm trượng sâu hút không đáy.

Thôi Huệ dừng lại nói:

- Đại ca! Vượt qua cốc này là đến tiền đầu của Tổng đàn Huyền Nữ Giáo rồi! Chúng ta đi không nhầm đường đâu!

Mai Quân Bích nhìn Thượng Quan Yến hỏi:

- Yến muội có nhảy qua được không?

Thượng Quan Yến ngập ngừng đáp:

- Mệt thế này... thì muội không dám chắc.

Mai Quân Bích quả quyết nói:

- Để ta cấp muội nhảy qua!

Thượng Quan Yến ngượng đỏ bừng mặt, nhưng trong tình thế bức bách đó lại không dám phản đối.

Thôi Huệ hiểu ý liền nói:

- Chúng ta đã cùng nhau sinh tử thì muội đừng e thẹn gì cả. Chỉ cần lương tâm mình trong sạch là được. Hơn nữa việc cứu Võ lão anh hùng cấp bách hơn.

Mai Quân Bích cấp lấy Thượng Quan Yến, tung mình nhảy vút sang bờ bên kia trông như một cánh chim.

Thôi Huệ cũng thi triển một thức Nhất Hạc Xung Thiên nhảy theo đáp xuống cạnh hai người.

Họ dừng lại nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục tiến lên.

Vượt qua hai sườn núi thì đến một sơn cốc rộng chừng hai mươi trượng, tuy không sâu lắm nhưng hai bên là vách đá dựng đứng, hiểm trở vô cùng.

Thôi Huệ đến bên Mai Quân Bích, thấp giọng nói:

- Mai ca ca, dọc đường chúng ta bị theo dõi, hiển nhiên là người của Huyền Nữ Giáo, làm sao đến đây không thấy một người nào? Nơi đây hiểm trở, nếu chúng mai phục ở đây thì chúng ta sẽ rất bất lợi. Cần phải hết sức cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích trầm ngâm nói:

- Dù sao cũng phải vượt qua thôi. Bây giờ thế này, ngu huynh đi trước mở đường, Yến muội đi giữa, còn Huệ muội đi đoạn hậu, nếu gặp bất trắc còn ứng phó cho nhau, được chứ?

Thôi Huệ gật đầu:

- Muội thì thế nào cũng được. Chỉ cần chúng ta cẩn thận là được thôi. Cứ theo lời đại ca mà làm!

Đường tụt xuống sơn cốc tuy hiểm trở nhưng không sâu, với khinh công ba người thì chưa đến nỗi vất vả lắm.

Chừng hơn một khắc sau, họ đã xuống đáy cốc.

Càng đi sâu vào lòng cốc càng hẹp.

Mai Quân Bích đi trước cách hai người chừng ba trượng, đang đi chợt nghe tiếng rít veo veo, kinh hãi nhìn lên thấy ám khí đầy trời liền quát to:

- Tiểu muội cẩn thận!

Dứt lời lùi lại ba bước chắn trước Thượng Quan Yến, tay vận lực đánh ngược lên.

Thì ra đó không phải là ám khí mà tên nổ, có tới hàng trăm hàng nghìn mũi từ bờ bên kia châu xuống ba người mà bắn.

Thôi Huệ cũng dồn lại rút Hàn Anh kiếm trợ lực với Mai Quân Bích múa kiếm tạo thành một bức tường chặn tên nổ.

Thượng Quan Yến đứng giữa rút kiếm ra vận công sẵn sàng đối địch.

Ba người vừa đánh vừa tiến sâu vào cốc.

Với thân pháp của Mai Quân Bích thì có thể vượt qua làn tên đạn dày đặc mà không hề hấn gì, nhưng phải lo bảo vệ cho hai tiểu muội mà phải vừa phát chuồng vừa thận trọng tiến dần lên.

Đi chưa được bao xa, chợt nghe sau lưng vang lên hai tiếng nổ lớn làm vang động cả sơn cốc, khói cuộn cuộn bốc lên, đá bay ầm ầm như trời sập!

Thôi Huệ quay lại nhìn, kinh hãi nói:

- Địch nhân dùng chất nổ phá mất cốc khẩu chặn đường lui rồi!

Mai Quân Bích thất kinh vội cấp Thượng Quan Yến lên, tay kia rút Côn Ngô kiếm ra quát:

- Huệ muội theo ta!

Dứt lời thi triển khinh công, tay cung trường kiếm nhắm vách đá đối diện lao ngược lên!

Thôi Huệ vội bám theo.

Nhưng họ vừa tung mình nhảy lên thì chợt từ bờ cốc lửa cháy bùng bùng, hàng trăm bó đuốc từ trên cao cú nhằm ba người mà lăn xuống.

Mai Quân Bích thấy không sao lên được đành phải bảo Thôi Huệ lùi lại xuống đáy cốc.

Tên nổ vẫn tiếp tục bay xuống như mưa.

Mai Quân Bích và Thôi Huệ vừa không ngừng vung kiếm đối phó với tên nổ, vừa tìm một hốc đá hơi lõm vào che chắn được một phía đặt Thượng Quan Yến xuống, hai người chỉ phải lo đối phó với một mặt nên đỡ hơn trước.

Bọn Mai Quân Bích nghiêng răng tức giận nói:

- Bọn phỉ đồ này thật ác độc! Chúng ta cố thủ mãi ở đây dù không bị tên bắn trúng hoặc lửa thiêu cháy thì cũng kiệt lực mà chết. Muội hãy ở đây bảo vệ Yến muội, ngu huynh lên diệt bọn phỉ đồ rồi xuống đưa muội lên.

Thôi Huệ thấy không còn phương sách nào khác nên gật đầu nghe theo.

Mai Quân Bích nói xong tung mình nhảy lên lưng chừng vách đá, đạp chân vào một vách đá nhô ra cách đáy cốc chừng mười trượng mà chàng đã nhắm sẵn từ trước, tung mình một lần nữa lên quá bờ vực.

Từ trên không, chàng đảo người lao xuống, kiếm trước người sau quét tới quần tặc đang ngơ ngác đến thất thần.

Cùng với ánh kiếm lóe lên như muôn ngàn tia chớp là những tiếng rú thê thảm vang lên bất tuyệt, máu tuôn xối xả, đầu rơi thân đổ ngổ ngang.

Bọn cung thủ ẩn sau những gốc cây, mô đá thấy đồng bọn bị thảm sát, còn hồn vía đâu mà bắn tên đốt lửa ám toán nữa, vút cung bỏ chạy tháo thân.

Thủ đoạn đề hèn ác độc của chúng đã làm Mai Quân Bích nổi giận, chàng quyết không để cuống đồ chạy thoát, quát to một tiếng xông vào quần ma đang tháo chạy, chẳng khác nào con sói xông vào giữa bầy dê.

Ánh kiếm lại lóe lên cùng tiếng rú kinh động cả núi rừng, trong chốc lát lại thêm mười mấy tên hán tử ngã xuống, hồn về chín suối!

Thế nhưng từ phía đối ngạn, tên nỏ vẫn tiếp tục bay tới như mưa.

Chàng lại tung mình như một cánh chim lớn lao qua vách núi đối diện cách xa tới mười mấy trượng, cũng trong tư thế kiếm trước người sau.

Năm sáu tên hán tử hốt hoảng đưa cung nỏ lên đối phó thì đã bị bảo kiếm chém bay đầu, thi thể lăn nhào xuống núi.

Mai Quân Bích tung hoành giữa bọn cung thủ, cứ mỗi đường kiếm hoa lên là một tên bỏ mạng.

Không mất bao nhiêu thời gian, cả bọn cung thủ đã bị tiêu diệt.

Diệt xong bọn này, Mai Quân Bích lo cho sự an toàn của Thượng Quan Yến liền quay trở lại. Bấy giờ Thôi Huệ vừa đỡ Thượng Quan Yến đứng lên.

Mai Quân Bích mới đến bên hai thiếu nữ thì chợt nghe vang lên những tiếng nổ rung trời chuyển đất, sau đó là vô số những quái thạch từ những vách đá cao vút xung quanh ầm ầm lao xuống.

Mai Quân Bích một tay nhằm tảng quái thạch đang lao tới gần đánh một chưởng làm nó vỡ tan, tay kia cấp Thượng Quan Yển lên quát:

- Huệ muội theo ta!

Dứt lời mở một con đường máu lao ngược lên núi, một tay cấp Thượng Quan Yển, tay kia không ngớt đánh ra làm đổi hướng những tảng đá lăn thẳng xuống mình, miệng quát:

- Hôm nay nếu ta không giết hết bọn phỉ các ngươi, thề không phải là Mai Quân Bích nữa!

Thôi Huệ yên tâm theo sát sau lưng chàng.

Lúc này Mai Quân Bích không khác gì con sư tử hóa điên, vừa vung chưởng đánh vào quái thạch ào ào lăn xuống, vừa chạy ngược lên, hề gặp bất cứ tên hán tử nào là phong chưởng đánh nát thân ngay.

Bọn phỉ đồ án ngữ trên núi kinh hoàng trước công lực như thần tướng của Mai Quân Bích, run sợ không biết phải làm gì để ngăn cản chàng.

Chợt có tiếng tiêu nổi lên, sau đó thấy một vệt sáng bay vút lên trời vạch thành một đường màu đỏ chói.

Dám đoán bọn phỉ đồ đang phát tín hiệu cầu viện.

Nghe tiếng tiêu, Mai Quân Bích liền nhớ tới việc mình bị yêu nữ Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều dùng độc trùng ám toán, cũng dùng chính tiếng tiêu này để làm độc chất phát tác.

Lòng thù hận bốc lên, từ cách đỉnh núi bảy tám trượng, chàng tung mình bay tới, đáp xuống trước mặt hai tên hán tử.

Hai tên này còn chưa kịp trở tay thì đã thấy ánh kiếm lóe lên, tiếng kêu chưa kịp lọt ra khỏi cổ thì hồn đã lìa khỏi xác!

Mai Quân Bích đặt Thượng Quan Yển xuống, lướt mắt sang phải thấy hai bóng người thấp thoáng sau một lùm cây liền băng tới.

Hai tên này vừa vung đao lên thì đã bị chém bay đầu lăn lông lốc xuống vực.

Thấy chàng hạ thủ tàn khốc như vậy, bọn còn lại ẩn nấp sau những mô đá khiếp sợ chạy ào xuống núi.

Mai Quân Bích không đuổi theo, tra kiếm vào bao quát lên:

- Cút nhanh lên, các ngươi dù có dùng quỷ kế thế nào cũng không ngăn nổi Mai mỗ đâu!

Chàng nói xong chợt thấy từ đỉnh núi bên kia xuất hiện tám chín nhân ảnh đang lao sang phía mình.

Cũng vừa lúc Thôi Huệ dắt Thượng Quan Yến đi tới. Đột nhiên Mai Quân Bích quát to:

- Tặc nhân muốn chết!

Lời chưa dứt, thân ảnh đã lướt tới sau lưng Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, vung chưởng đánh vào một lùm cây.

Hai thiếu nữ quay lại, chỉ kịp thấy một tên hán tử tay cầm cung nỏ rút lên, thân thể bị đánh nát như.

Nguyên hãn vẫn còn lén lút ở lại, thấy viện binh tiến đến, trong lúc Thôi Huệ và Thượng Quan Yến vừa đến đứng quay lưng lại phía mình nên chớp thời cơ định bắn tên ám toán nhưng bị Mai Quân Bích tinh mắt phát hiện trước, trừ được cho hai thiếu nữ một mối hiểm họa treo lơ lửng trên đầu.

Khi đó chín tên kia cũng vừa đến nơi, thấy đồng bọn bị giết ngay trước mắt mà không kịp xuất thủ giải cứu.

Một tên hán tử cao lớn đi đầu, tay cầm cây Hồ Vĩ côn trùng mắt nhìn Mai Quân Bích, lạnh giọng hỏi:

- Ngươi là Mai Quân Bích phải không? Dám xông vào cấm địa Lục Thiệu Sơn, tàn sát đệ tử của bốn giáo, có phải ngươi đã chán sống rồi không?

Mai Quân Bích chỉ cười nhạt không đáp.

Thôi Huệ liếc xéo bọn kia nói:

- Chín tên chuột ngươi không đáng động thủ với Mai ca ca của ta đâu! Nào báo tính danh ra, bốn cô nương sẽ cho các ngươi đi theo đồng bọn!

Tên hán tử cao lớn vung cây Hồ Vĩ côn quát:

- Lục Thiệu Tam Kiều Cửu Quỷ danh lừng thiên hạ, ai nghe danh cũng phải kinh hồn táng đởm, nha đầu ngươi là thứ gì mà cuồng ngạo dám vuốt râu hùm?

Thôi Huệ đáp:

- Tam Kiều Cửu Quỷ ác danh mẫn võ lâm, bốn cô nương hôm nay chính là vì giang hồ trừ hại!

Đứt lời lao tới, Hàn Anh kiếm phát một chiêu Lục Phách Ngũ Nhạc đâm tới ngực tên hán tử.

Tên này thấy Thôi Huệ xuất thủ quá nhanh, kiếm thế lại vô cùng lợi hại thì giật mình chấn động lùi một bước vung Hồ Vĩ côn ra đỡ.

Hàn Anh kiếm là thần binh lợi khí chém sắt như bùn, chỉ nghe “Veo” một tiếng, ngọn côn bị chém đứt mất nửa thước.

Tên hán tử vừa bị thiệt ngọn côn, cánh tay phải lại tê rần, mặt tái nhợt hốt hoảng nhảy lùi lại.

Thôi Huệ sẵn tới, tay trái bồi thêm một chưởng.

Tên hán tử đang hoang mang không kịp tránh, bị chưởng đánh trúng ngực chấn lui ba bước, không giữ nổi ngã phịch xuống.

Tám tên kia nổi giận rút binh khí quát lên vang động cả vách đá, xông vào vây lấy Thôi Huệ.

Thượng Quan Yến rút kiếm định vào giúp Huệ thì Mai Quân Bích bước lên ngăn lại nói:

- Huệ muội và Yến muội hãy tạm lùi lại đi, để ngu huynh giải quyết bọn phản đồ này cho!

Mai Quân Bích mới vào đến sơn cốc hẹp này thì bị đệ tử Huyền Nữ Giáo ám toán nên tức giận đại khai sát giới.

Sau còn nghe Thôi Huệ nói Tam Kiều Cửu Quỷ nổi ác danh khắp thiên hạ, càng hiện sát cơ.

Bảo hai tiểu muội xong, chàng nhìn Lục Thiệu Cửu Quỷ quát:

- Các ngươi xông vào cả một lúc đi, để thiếu gia đỡ phải mất công thu lượm từng tên một!

Lục Thiệu Cửu Quỷ tuy chưa bằng Lục Thiệu Tam Kiều nhưng cũng được coi là nhất lưu trong Huyền Nữ Giáo, mười mấy năm nay, chúng tung hoành khắp trong vùng phía bắc biên cương, ai nghe danh không nhường nhịn mấy phần?

Bởi võ công không kém, lại cậy thế Huyền Nữ Giáo làm càn, Lục Thiệu Cửu Quỷ càng ngày càng trở nên hung hăng tàn bạo.

Nay nghe Mai Quân Bích nói thế, trừ tên vừa bị Thôi Huệ làm chấn thương, tám tên còn lại nổi hung tính cùng gào to xông vào.

Mai Quân Bích cười lạnh nói:

- Đến vừa đúng lúc!

Ánh kiếm lập tức lóe lên.

Chỉ một chiêu đầu tiên, đã có ba tên bị chém đứt binh khí, tiếp đó là tiếng la thảm vang trời, thêm ba tên khác bỏ mình dưới kiếm!

Mai Quân Bích đã khởi sát cơ, không dừng lại ở đó, tiếp tục vùng kiếm tấn công, lại thêm nhị quỷ bị chém thành bốn đoạn!

Chỉ mới vài chiêu, Lục Thiệu Cửu Quỷ còn tám tên thì bị giết mất năm, còn tinh thần đâu mà chiến đấu nữa?

Thế là ba tên còn lại mất cả hồn vía, bỏ mặc tên bị Thôi Huệ đá thương, quay đầu bỏ chạy.

Mai Quân Bích không đuổi theo, tra kiếm vào bao.

Bấy giờ cơn giận vơi đi rất nhiều, chàng đưa mắt nhìn mấy tử thi nằm rải rác, bất giác buông tiếng thở dài rồi dẫn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến tiếp tục tiến lên.

Vượt qua hai ngọn núi, trước mặt chợt hiện ra một ngọn cao phong sừng sững, hình dáng giống hệt như trong bức tranh thủy mặc trong ống ngà voi.

Mai Quân Bích chỉ lên ngọn núi quay lại nói:

- Huệ muội! Tổng đàn Huyền Nữ Giáo kia rồi!

Thôi Huệ ngấm nhìn một lúc rồi gật đầu nói:

- Không sai! Trông gần thế nhưng còn tới mười dặm nữa đấy. Trong bức tranh, dưới chân ngọn núi đó có rất nhiều lâu các, không hiểu sao đại ca vừa giết của chúng nhiều thủ hạ thế, tại sao vào tới đây vẫn không thấy một nhân ảnh nào?

Mai Quân Bích xua tay nói:

- Chúng có giở mưu ma chước quỷ gì cũng mặc! Không vào hang hổ sao bắt được hổ con? Chúng ta đi thôi!

- o O o -